

НАРОДЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

=====

Стенограма

Х У Д О Ж Е С Т В Е Н

С Ъ В Е Т

С о ф и я,

2 юли 1987 година

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е :

	СТР. :
I. ПРИСЪСТВУВАЩИ	3
II. ОТКРИВАНЕ И ДНЕВЕН РЕД	4
III. ИЗКАЗВАНИЯ ПО ПЪРВО ТОЧКА ОТ ДНЕВНИЯ РЕД	
Здравко Митков	5
Атанас Велянов	7
Асен Шопов	8
IV. ИЗКАЗВАНИЯ ПО ВТОРА ТОЧКА ОТ ДНЕВНИЯ РЕД	
Дико Фучеджиев	8
Маргарита Дупаринова	13
Галина Асенова	14
Асен Миланов	15
Таня Масалитинова	15
Иванка Димитрова	15
Кирил Воденичаров	16
Николай Люцканов	17
Стефан Данаилов	17
Кирил Воденичаров	18
Константин Илиев	18
Младен Киселов	19
Асен Шопов	21
Стефан Данаилов	22
Константин Илиев	22
Николай Люцканов	23
Сава Хашъмов	24
Адриана Андреева	24
Антония Каракостова	24
Кирил Воденичаров	25
Дико Фучеджиев	26

Младен Киселов	28
Дико Фучеджиев	28
Асен Шопов	31
V. ИЗКАЗВАНИЯ ПО ТРЕТА ТОЧКА ОТ ДНЕВНИЯ РЕД	
Кирил Воденичаров	32
Дико Фучеджиев	32
VI. ИЗКАЗВАНИЯ ПО ЧЕТВЪРТА ТОЧКА ОТ ДНЕВНИЯ РЕД	
Наталия Минкова	34
Людмил Първанов	34
VI. ИЗКАЗВАНИЯ ПО ПЕТА ТОЧКА ОТ ДНЕВНИЯ РЕД	
Дико Фучеджиев	35
Сава Хашъмов	36
Пелин Пелинов	36
Дико Фучеджиев	37
VII. ЗАКРИВАНЕ	37

ПРИСЪСТВУВАЩИ:

=====

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

ЧЛЕНОВЕ:

БАНЧО БАНОВ

КИРИЛ ВОДЕНИЧАРОВ

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА

КОНСТАНТИН ИЛИЕВ

ПЕЛИН ПЕЛИНОВ

СТЕФАН ДАНАИЛОВ

ГЕОРГИ ГАЙТАНИКОВ

АСЕН ШОПОВ

НИКОЛАЙ ЛЮЦКАНОВ

МЛАДЕН КИСЕЛОВ

ЕНЧО ХАЛАЧЕВ

ГАЛИНА АСЕНОВА

АТАНАС ВЕЛЯНОВ

ИВАНКА ДИМИТРОВА

СЛАВКА СЛАВОВА

ТАНЯ МАСАЛИТИНОВА

МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА

АДРИАНА АНДРЕЕВА

САВА ХАШЪМОВ

АСЕН МИЛАНОВ

ВЕЛКО КЪНЕВ

ЛЮДМИЛ ПЪРВАНОВ

СТЕФАН КАШАВЕЛОВ

НАТАЛИЯ МИНКОВА

ОТСЪСТВУВАЩИ:

АНДРЕЙ ЧАПРАЗОВ

ВИОЛЕТА ГИНДЕВА

НАРОДЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

=====

Стенограма

Х У Д О Ж Е С Т В Е Н

С Ъ В Е Т

Състоял се в Заседателната зала на
Народен театър "Иван Вазов" на 4 юли 1987 г.

НАЧАЛО: 15.30 ч.

КРАЙ: 18.00 ч.

О Т К Р И В А Н Е :

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Другарки и другари,

Откривам последното за този сезон заседание на
Художествения и Дирекционния съвет, като предлагам то да протече
при следния

Д Н Е В Е Н Р Е Д :

1. Обсъждане на проекта за сценография и костюми на постановката
"Голям колкото малка ябълка" от П. Анастасов - докладва режи-

1. съборът Здравко Митков, ~~който е~~ гост ~~на нашия Художествен съвет~~;
2. Уточняване на репертоара за сезон 1987-1988 година;
3. Репертоар, който ще се играе през новия сезон;
4. Програма за възстановителните репетиции;
5. Обсъждане на обществените дебюти на младите актьори Жана Караванова и Владимир Люцканов;
6. Разни.

Съгласни ли сте с така предложения дневен ред? - Да
В такъв случай преминаваме към първа точка - обсъждане на проекта за сценография и костюми на постановката "Голям колкото малка ябълка" и давам думата на режисьора за кратко изложение.

ЗДРАВКО МИТКОВ:

Колеги, аз наистина този път ще бъде кратък, видях, че миналия път малко ви отегчих. Предлаганата сценография отговаря на моя възглед за спектакъла, който трябва да се оттласне от битово-реалистичния план и в определени сцени, така както предлага пиесата да се премине в едно опоетизирано ниво на художествено отношение. Имайки предвид, че се занимаваме със съдбата на двама души, които засичаме в кризисни моменти от техния живот, когато съзнанието е особено възбудимо, ние предлагаме едно развояване на пространството, което между другото се диктува и от друга причина: поради това, че в голяма част от пиесата причината поради която единия е преживял кризата не се знае от партньора и се получава една двойственост в диалога, която е една от интересните задачи в пиесата. Ние предлагаме два абсолютно симетрично разположени

павилиона, които са изградени на принципа на натурния декор, т.е. ние по този начин осигуряваме една натурна среда, от която обаче имаме възможност първо, да излизаме в една условна среда, отбелязана с черния подиум, от друга страна нашето предложение съдържа един такъв комуникативен момент - двата павилиона са изградени на основата на двете входни врати на залата и публиката задължително трябва да премине през декора, през обстановката, което погледнато в реалистичен план представлява едно тъмно антре, което чрез портална врата извежда в едно по-голямо помещение на апартамента. В нашето решение то е условно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Колко места ще има в салона?

ЗДРАВКО МИТКОВ:

По вашата скица на заетото от декор пространство има някъде около 50 места. Освободената сцена също ще се запълни със столове и цялото пространство на залата - също.

Може на някого да се стори, че в нашето решение има прекалена доза условност, но аз лично предпочитам да работя по него, така вече водя и репетицията си с актьорите. То ме провокира и ми дава възможности за по-свободна художествена дейност.

ПЕЛИН ПЕЛИНОВ:

В тези кутийки на местата на входовете ще се играе ли или са просто така?

ЗДРАВКО МИТКОВ:

Ще има игра и в тях, но те са с ограничена изпъл-

зваемост по простата причина, че от определени точки видимостта е трудна, т.е. ще се използва по-свободния натурния план, там където виждате футбойла, масата и т.н. Аз ще използвам входовете в по-редки моменти, например при сблъсък между двамата герои, когато се засегне болезнена за единия тема предполагаме, че възбудимостта е доста голяма и човек може да получи нещо като стрес. В тези моменти аз ще се опитам да направя и режисьорски акценти и така както са разговаряли на 50 см един от друг така изведнъж единият се оказва в едната обстановка, другият - в другата и част от проблемите стават нещо средно между общуване и между самоанализ. Самата пиеса позволява едно такова тълкуване. Това е и същинската причина да раздвоя пространството, а другото е в сферата на философията.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Нашата камерна сцена е експериментална сцена и можем да си позволяваме и по-свободни решения. Атанас Велянов има ли какво да каже?

АТАНАС ВЕЛЯНОВ:

Аз видях проекта и ми е любопитен, но искам да споделя някои неща, които са ми малко неясни. Смушава ме, че трябва да се прави площадка, за да се изравнят тези нива на стъпалата, защото са три и доста обемни, трудно е като продукция.

КАВАЛДЖИЕВА:

Аз говорих с театърмайстора, те имат някакво решение с минимален брой от пет стъпала, с които да се запълни предния

план, а отзад да се махнат.

АТАНАС ВЕЛЯНОВ:

Искам да добавя, че столовете, които ще се поставят на сегашния подиум няма да бъдат като другите, а обикновени. Там няма втулки, в които да се поставят.

АСЕН ШОПОВ:

Идеята е ясна и замисълът също. Но има едно неудобство, което е добре да се отчете сега, отколкото късно. Закъсняли няма да могат да влязат, добре, но ако съм вътре и поискам да изляза? Нямам предвид "не ми се гледа", а по чисто човешки нужди. Не ми се иска да смущавам, но преценка по този повод трябва да има от гледна точка на препятствията, които стоят пред вратите. Извинете, угасне тока, например. Това е един апостроф, който съществува и е по-добре да се прецени още сега.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Кога ще бъде техническата конференция? Трябва да се направи най-скоро и там да се уточните по всички тези проблеми. Също и с пожарникарите. Едва ли ще оставят те всичко така.

С тези уговорки Художественият съвет приема проекта за декор и костюми на пиесата "Голям колкото малка ябълка".

/Здравко Митков и художничката напускат заседанието/.

Другари, преминаваме към втора точка от дневния ред - репертоар за 1987-1988 година.

На миналото заседание ние приехме един проект за репертоар, но се наложи той да бъде коригиран с оглед на допълнителните съображения свързани със заглавията, които бяхме включили. В предишния вариант беше включено "Летопис на позорището - Многострадална Геновева" от В. Станилов, което смятам, че не е целесъобразно да поставяме, просто драматургията не е достатъчно солидна за нашата голяма сцена. Беше предвидено от Гогол заглавието "Женитба", което заменяме с "Мъртви души", поради това че режисьорът държи на него. По този начин репертоарът за голямата сцена е следният:

"Бресткият мир", "Пред залез слънце", "Пер Гинт", "Тайната вечеря на дякона Левски" и "Мъртви души".

Искам да поясня нещо във връзка с "Тайната вечеря на дякона Левски". Това е една пиеса, по която ние имаме бележки и затова се срещнахме с автора за разговор. Разбрахме се с него по взаимно съгласие да отложим този разговор за по-късно, когато излезе представлението на пловдивска сцена, където го прави нашият режисьор Асен Шопов. Съгласно информацията, която имаме до сега на 10 ^{ти юни} там трябва да има представление, ще отидем няколко души да го гледаме. Интересува ни също и реакцията на публиката, мнението на специалистите, но за всичко това сме се договорили с автора. Пак искам да напомня, че ние държим много на тази пиеса и аз се надявам, че ще стигнем до решението тя да бъде поставена на наша сцена. Трябва да ви информирам, че това не е свързано с годишнината на Левски, такава цел има поставянето на постановката в Пловдив. Нас тя ни интересува като българска съвременна пиеса за Васил Левски. Казвам това, за да се знае, че не сме обвързани в рамките на никакво време. Ние трябва да постигнем най-желания ефект.

На камерна сцена репертоарът остава същия - "Свекърва" от Антон Страшимиров, която се репетира, "Голям колкото малка ябълка", която също се репетира, Иван Радоев до 1 септември ще предаде нова пиеса за нашия театър, "Четвъртият закон" от Кольо Георгиев, с когото сме се договорили за работа. Освен това, че в зависимост от хода на работата на голяма сцена на 1 ноември трябва да започнат репетициите на "Пред залез слънце". Качването на "Свекърва" ще се отложи за малко, тъй като сега сме притеснени от "Бресткият мир". Предстои една много сериозна работа по него преди да започнем новите заглавия, поради съображения с непредвиден характер: заболяването на Наум Шопов. По този повод ще си позволя да кажа няколко думи, които засягат общо работата в театъра. Ние всички тук искаме да работим, търсим работа и т.н., но не работим така както трябва да се работи и, разбира се, затова не съм виновен аз, нито някой отвън, виновни сме всички ние тук. От началото на годината до сега са сменени 43 представления в театъра. Причините ви са известни. Миналата година бяха 89. Това е свързано със заболявания, кой можал, кой не можал, но общо взето у нас смяната на представленията е нещо твърде лесно. Искам да изразя тук своето съображение, че за едни и същи заболявания някои хора искат да се отмени представлението, други не искат. За едно и също здравословно състояние за някои се пускат фишове за служебна благодарност, за други - не. Този въпрос е свързан с професионализма. Не искам да се спирам на имена, но ще изходя от това, което каза миналия път Велко Кънев. Той изрази своето учудване и несъгласие с тези дълги репетиционни периоди, с това че работите много се протакат и т.н. Аз съм съгласен с това, но за него имат вина и актьорите, не само ~~на~~ режисьорите. Да говорим дори за един елементарен въпрос - за текста. Ние правим по 30, по 40 репетиции, а

текстът не се знае. Говорих с един актьор по този въпрос и той ми каза "А, това не е проблем, текстът може дори и след премиерата окончателно да се научи", на което аз отговорих, че може разбира се, тук в България всичко може, но на други места - не. А той казва - "Да, но там плащат по 10 000 долара". Други актьори ^{по Бонг Ся} отсъстват от представленията, а в същото време се мотаят из театъра празнично облечени. Това е въпрос не само на професионализъм, това е въпрос и на морал. Ако взема да направя една справка, която не желая да правя, ще видите, че представленията се отлагат за една и съща група хора. А други никога не са поставяли въпроса, че са болни и искат да им се отмени представлението. Това е другата страна на професионализма - да си годен да се грижиш за себе си, за здравето си, за да можеш да изпълняваш тези задължения, за които си сключил договор с дадено предприятие или учреждение. Ако договърът е малко по-друг, ще си помислиш преди да поискаш да падне представлението заради едно кихване. Но професионализма включва абсолютно за всички трудовата и санитарната дисциплина. Много често злополуките стават на други площадки, а не на площадката на театъра, където се получава заплатата и се събира стаж за пенсия. Против участието ви и в други работи никога не съм бил против, но исках да ви обърна внимание на професионализма. Защото каквито професионалисти сме така ще работим и така ще ни вървят работите. Аз съм мислил много какво и как да направим и когато вече всичко е нагласено, разграфено пристига някой с медицинско свидетелство и планът се проваля. Тези щети са за театъра и ние ще работим така, както сами си подредим нещата. Никой друг няма да ни свърши работата, репетираме така, както ние можем да репетираме, не учим текста след 20-30 репетиции - това е положението. Театърът от страна на някои хора има

нужда от защита и тя по друг начин не може да бъде направена, освен чрез втори изпълнители, което не винаги е възможно - поради липса на свободни хора или на подходящ изпълнител за ролята. Но театърът, за да работи нормално и към това трябва да прибегне - да се защитава от определени хора. Какво ще правим ние с "Бресткият мир" като трябваше сега в края на сезона да има нещо като Художествен съвет, който да гледа готово представлението? Тази работа няма да стане и чак на 5 ноември ще може да стане премиерата. А смятахме към средата на октомври. След 25 репетиции текстът не се знае и ни се сервират такива събития. Но през есента аз се надявам, че ще станат някои промени, ~~които са породени от това, че при системата на нашата работа е установено, че ние заотрашаваме социализма. Така е и в други страни.~~ Тези мерки, които се взимат в последно време от партията са насочени към това всеки да носи отговорност за работата, която върши.

Имате ли някакви бележки по репертоара?

ТАНЯ МАСАЛИТИНОВА:

Малко става тежичък така репертоара, но ние вече говорихме натази тема, няма смисъл да се повтаряме.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Аз ходих да гледам пиесата на Станилов, но тя няма драматургия, която да заинтересува театъра. Ние и без това ще играем "Свекърва". Надяваме се, че в "Мъртви души" ще има доста хумор.

Преминаваме към трета точка от дневния ред - репертоара, който ще се играе през новия сезон.

Другари, досега се занимавахме с режисьорския съвет за репертоара, който ще се играе. Имаше мнения някои постановки да се свалят, получиха се доста разгорещени спорове. Общо взето стигнахме до едно заключение, което се свежда до следното: коментираха се главно постановките "От ума си тегли", "Троянки" и "Вишнева градина". Мен не ме интересува толкова касовият характер, колкото самочувствието на актьора, принуден да играе пред празен салон. Тези три постановки ще се ~~поставят~~^{изрежат} по веднъж месечно. Тези, които имат двойни състави, ^{се} ще играят на два месеца веднъж. За представления, които са играни 20-40 пъти това не е проблем, както някои актьори са принудени да играят на три месеца веднъж, така и останалите ще играят на два месеца веднъж. Съображения и аргументи от такъв характер изобщо не се приемат за сериозни.

Знаете, че се прави вариант на "Черна комедия" за голяма сцена. Проблемът тук е да може да се играе тя на сцените, по които пътуваме. Същото се отнася и за "Свекърва".

Имате ли някакви мнения и съображения?

МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА:

Искам да попитам нещо специално за работата. "Троянки" е един сериозен, много достоен труд и аз се учудвам за начина, по който сте действували. Не зная какво мислят хората в театъра, но ако ние един друг не се уважаваме какво остава за тези отвън. Работата по тази пиеса не е защитена. Смятам, че това не е начинът, по който трябва да се процедира. За всички трябва да има еднакви права и еднакви задължения. Какво значи на един човек, който е в края на живота си капчица уважение да не му се дава? Едно "благодаря" не се каза на този човек, който е излязъл не

заради някаква суета, а защото вярва в това нещо, което се казва театър и театрално изкуство. Може да падне на сцената, но ще играе до край това, което има да прави. За "Сребърна сватба", за "Хамлет" - веднага по цял чаршаф излезе във вестника. А за "Троянки" нито ред. Как ще дойде публиката, за да гледа представлението? Аз съм израсла без баща и зная какво е да имаш и да нямаш. То е едно и също да имаш майка и да нямаш майка. Но това не е начинът, по който да се процедира. Не може да се умиват така ръцете. Като нямаш никаква грижа да кажеш, че нямало да има публика. А какво направихте, за да дойде? За едни се правят тържества и юбилеи, а на други и едно "благодаря" не се казва. Моля ви обърнете внимание на това, не само защото аз съм много дълбоко оскърбена. Имайте предвид, че това е една огромна грешка и че по този път не може да се върви. Не зная какво мисли режисьорът за това. Всички вие, които сте тук не мислете само себе си да защитавате. Всеки има по един достатъчно сладък кокал и си го държи. И ще си го държи. Какво всеки от нас прави за този социализъм, за който толкова много кръв се е проляла и има да се пролива?

ГАЛИНА АСЕНОВА:

Рекламирането на нашите представления е нещо много важно и тук конкретна работа има служба "Реклама", която според мен допуска много големи пропуски. Ако погледнете диплянките ще видите колко много технически грешки има в тях. Да обърнем внимание и на съвременните български пиеси. "Големият род" също не получи никъде отзив. Вярно е за "Троянките", а си спомням много добре, че когато приемахме спектакъла казвахме, че толкова години Еврипид не е стъпвал на наша сцена. Дори и за образователни цели

към младото поколение. Ако този спектакъл има някакви слабости не е имало случай да се обърне внимание на това. Явно е, че има някаква работа, която не се върши достатъчно добре. Като се има предвид двойния състав не виждам как ще се играе представлението като трябва да се възстановява на два месеца.

АСЕН МИЛАНОВ:

Според мен Маргарита Дупаринова в основата си е права. Трябва да се направи нещо, за да се разгласи. А що се отнася до кокала и тя е от тези, дето си го държат. Не може да се говори така. В основата си е права с това, което каза, но го разруши с грубите си приказки.

ТАНЯ МАСАЛИТИНОВА:

Във връзка с рекламата на спектаклите искам да кажа, че в това отношение нашият театър куца. Нямаме дори и хубави снимки от спектаклите. Аз не зная какъв е начина да се пишат критиките. Те могат да бъдат и добри и лоши. При нас критиците, когато нещо не харесват - не искат да пишат. Четох неотдавна две коренно различни критики за едно и също представление, поместени една след друга. При нас наистина има спектакли, които се отминават с пълно мълчание. Аз не зная какъв е механизмът на писане на статиите, но си спомням, че имаше един спектакъл, за който нямаше нито една рецензия, но публиката се изтрепваше да го гледа, имаше луд успех.

ИВАНКА ДИМИТРОВА:

Съгласна съм, че не беше разгласен спектакъла. Още

от самото начало започна по веднъж да се играе веднъж месечно. Всяка от нас е имала по десет представления. Но има нещо друго - това е най-силната пиеса на театъра като политика - става въпрос за съществуването на света. На последния спектакъл една доцентка поздрави театъра, че е сложил такъв автор в своя репертоар, защото ние изискваме от младежите да имат душевност, трябва да им дадем пример. И тези неща трябва да имаме предвид при грижата си за спектаклите. Мисля, че този е в нивото на художествените достижения на театъра. Доколкото познавам театъра, мисля че нашата работа е безотговорна и недобра съдейки и по другите спектакли. Вие знаете, че когато получихме ролите бяхме изумени от смелостта и желанието на един сравнително млад човек да прави една такава голяма драматургия.

АСЕН МИЛАНОВ:

Що се отнася до художественото постижение, спомнете си големите суперлативи на Художествения съвет, че се е получило едно добро представление. Става въпрос, че публиката не иска да гледа такива проблеми. Но не е до това, а защо театърът със своето литературно бюро нищо не е направил? Те нито пишат, нито предлагат - значи имат отношение. Отвътре е проблемът.

КИРИЛ ВОДЕНИЧАРОВ:

Отдавна ми се иска да направя едно такова предложение - може ли през м. ноември да направим съответната предварителна реклама и да пуснем без бюро "Организация" всички представления на театъра. Това ще ни даде една реална преценка за всички наши пиеси. Към какво се стреми в нашия театър публиката.

НИКОЛАЙ ЛЮЦКАНОВ:

Много лесно можете да бъдете оборен. Това, което се говори преди малко въобще не се зачита от вас. Проблемът е, че като се слага "От ума си тегли" или другите две пиеси, ние знаем, че няма да е същия наплив на публика, защото това е друг тип театър, където разгласяването няма да покаже нищо. Още повече след една инерция, която е непробиваема. Не може милион и двеста хиляди в София публика и 30-40 пъти играно представление. Това означава, че или театърът е надут и не е светило, или че театърът не се грижи за своята продукция. Не я пласира. Какво е обяснението, че пет години се поставя въпросът да се направят две табла пред театъра, а още ги няма. В основата трябва да бъде решен въпросът. "Нашествие" го правихме с толкова труд и оценяваме, че е чудесно и пада. Какво означава, че един театър ще похарчи толкова пари за едно честване? За това беше говорено и в Режисьорския съвет. Или в Художествения съвет се говорят неистини, или тогава да видим къде се корени работата. Къде е истината? За милион и двеста хилядна София да се играе 30-40 пъти едно представление - това е смешно. Значи работата е в друго, не само в равнището на нашата режисура, но това можем да постигнем.

СТЕФАН ДАНАИЛОВ:

За жалост всички тези неща много добре ги знаем. Аз съм участвувал във всички постановки на Асен Шопов, освен в една. "Нощем с белите коне" получи всички награди без спомен ^{обаче на} режисурата. Не ме учудва, че няма ред за "Троянки" и "Хамлет". Маргарита Дупаринова грешно е осведомена, за него също няма писано. Има друг момент - критиката не се интересува от нас, обаче зрите-

лите се интересуват. Миогледът на нашите зрители стига до това Кеворкян ще го покаже или не. Едно време се смеехме, че операта съобщава къде и за какво има свободни билети. А това е необходимо. Тук има нещо, което лично театърът ще свърши. Има една прекрасна рубрика от 19.30 по телевизията - "Телевизионен справочник". Не е само "Всяка неделя" и при едно натискане от страна на театъра може да се получи добра реклама. Тук е работата на литературното бюро. Вестникът трябва да поръча. Може да се намерят най-различни форми, било чрез радиото или телевизията, да се отбележи, че продължават да се играят тези и тези представления. Когато се окачи афишът с участващите и вижте какво става долу. Но този "Очаквайте", извинявайте, но нищо не значи, защото трябва да има имената поне на главните изпълнители.

КИРИЛ ВОДЕНИЧАРОВ:

Понеже сме в края на един сезон и ни очаква друг... Може да е било несериозно това предложение, много често се чувствам като ученик, но се стремя да бъда добър ученик, за да мога нещо да получа за в бъдеще. Аз се вълнувам от реакцията на публиката. Държейки такива пиеси, които нямат публика не поставяме ли актьорите в неудобно положение? Десет дни преди представлението се интересувам какъв е социалния състав на публиката, защото и тези, които са дошли пак са по пътя на организацията. Да процедираме ли така и в бъдеще?

КОНСТАНТИН ИЛИЕВ:

Ако трябва да се обсъжда работата на литературното бюро има смисъл, но не за това че не върши работата по рекламата.

и разгласа. Това, което се отнася до рекламните листовки се прави за абсолютно всяка пиеса. Наистина статия трябва да се поръча. Но нека не оставаме с впечатлението, че не се правят поръчки. За "Народна култура" се спомена, че е излязла една не особено на ниво статия, но трябва да знаете, че от този вестник бяха отправени поръчки към десетте най-добри български критици и те отказваха да пишат за "Хамлет". Нека да бъдем наясно по въпроса.

МЛАДЕН КИСЕЛОВ:

Ние засягаме един проблем, който е въобще проблем на всички театри у нас. Все повече и повече по ред причини, в това число и икономически, и поради агресията от всички страни, публиката става по-избирателна. Хората вече си правят по-сериозна сметка за какво да дадат тези десетина лева. Този процес ще се усилва заедно със задълбочаването на икономическите проблеми на всяко семейство. Аз съм убеден в това и независимо от всички наши разговори те няма да повлияят на избирателната способност на публиката. Смятам, че от разговора който водим днес трябва да си направим изводи, които да бъдат тясно практически и професионални. Те са свързани с това, че на големите идеи, които искаме да внушим от сцената би трябвало с много повече енергия от наша страна да търсим съответната атрактивна форма. Без такива усилия от страна на театъра няма да минем в близко бъдеще, защото агресията върху съзнанието на зрителите се усилва от ден на ден. За да влезе в театъра, човек трябва да има някаква примамка за нещо неизживяно до този момент другаде. Такова усещане, според мен, ние в голяма част от нашите представления не предлагаме. Предлагаме в някои спектакли части, които са направени силно. Но изцяло, тотално

въздействащо представление нямаме. Това са само отделни моменти, роли, действия, направени така че да заковат вниманието, но цялостен спектакъл нямаме. В края на краищата хората, които ходят на театър са определен контингент от столицата. Факт е, че има спектакли, за които се нареждат опашки и те опровергават нашите разсъждения. Ние трябва задължително да търсим днешен театрален език. Без да извлечем поука за нашата професионална работа не трябва да се разделяме днес. Всичко е насочено към търсене на причините извън нас. Представям си какво може да се получи, ако Народният театър за някои свои продукции направи реклама по телевизията. Щом се рекламират конкретни заглавия, значи не са търсени. Ние трябва да потърсим качествено нов вид реклама. Имаме познати редактори колкото щеш. Това ако направим за реализиране на една тотална реклама, тук литературното бюро може да помогне в чисто теоретичен план. Да предложи някакви мерки, но в теоретичен план, а не да се обади на този или онзи. Ние нямаме представа какво е това да се рекламира изцяло нашата продукция. Тези три представления ако се появят по телевизията ефектът няма да бъде много добър. Ние всички трябва да имаме едно на ум, че сме длъжни да ги направим максимално художествено издържани, а това значи преди всичко вълнуващи. Ако човек разбира, че произведението пред него е голямо, но представлението не го развълнува, ние нищо не можем повече да направим. Времето да влизат хората в салона, за да се учат отмина. Горчивото хапче обезателно трябва да има отвън сладка обвивка. За мен проблемът е преди всичко в нашата способност да решим достатъчно атрактивно спектаклите в най-благородния смисъл. Когато говорихме суперлативи на съвета за "Троянки"-те, аз смятам, че не сме се заблуждавали в скритата им мощ. Но не бива да укоряваме зрителите, че не приемат представлението

Това е реалната, обективната картина. В този смисъл изводите, които ще се опитам да направя са свързани с начина по който аз подхождам към собствената си батота. Театърът преживява тежки дни и още има да преживее, с това трябва да сме наясно. Смешно е да укоряваме зрителите, че не се издигат до изкуството. При всички случаи трябва въдиците, които пускаме да бъдат истински, да има стръв. Тогава ще влязат. Може би времената са такива, но нещо трябва да се направи. Зрителите не се интересуват от това, което ние си говорим тук. Даже на официалната реклама толкова не се вярва. На времето бяхме стигнали до там - определени критици привличаха масово, след всяка статия към касите на московските театри. Може би трябва да помислим върху разнообразието не само на заглавията но и на формите, с които излизаме пред зрителите и с провокациите. Известна успокоеност откъм художествената страна на произведението не може да има. Народният театър може да продължава да работи с художествените средства, с които досега е работил. Но въпросът има още една страна.

АСЕН ШОПОВ:

Аз съм на мнение да пускате представлението по един път на месец само на каса и ако то има под 50 % зрители да се сваля. Ако не - така да си остане. Така стои въпросът. Каквото изкараме - това ще имаме. Ние имаме спектакли, които така или иначе ще организираме. А има неща, за които спорим ангажирано. Аз дълбоко се съмнявам в това как се организират представленията. На какво се дължи, че няма публика? Свидетел съм, че се продава от едно представление, но при условието, че се купи и от друго. Това ли е организиране на представленията?

СТЕФАН ДАНАИЛОВ:

Имам един въпрос. Стана дума за това, че за Белград трябва да се направи кратка реклама на представлението за телевизията им, която да се пусне предварително. Говорих с тях за минимални средства да се заснеме, но ние нямаме дори и 2 хиляди лева. Не може ли от финансова гледна точка от полагащите се средства за поставянето на една постановка да се отдели и да се заснеме част от нея за реклама? Виждате филмовата реклама по телевизията. Защо те могат да имат, а ние - не? Няколко думи и откъс и ще видим хората дали ще идват. Нека да направим такова нещо в следващите пет представления. Всеки за да си продаде стоката първо трябва да я покаже. Има нещо, което ние можем сами да си го направим. Всеки понеделник има "Лик" и всяка вечер "Телевизионен справочник".

КОНСТАНТИН ИЛИЕВ:

По повод на това, което каза Младен Киселов аз съм съгласен, темата е много интересна. Наистина трябва да бъдат атактивни и съвременни представленията. Но тук разговорът е друг. Ставаше въпрос за конкретни неща - кое да падне и защо да пада, защото вече се събират много заглавия и никой не може да ме убеди, че актьорът може да бъде в добра форма при положение, че играе два пъти на месеца. Но тук на един терен се борят представления с неравностойни оръжия. Наистина трябва да има концепция за рекламата, но преди това трябва да има концепция за репертоара. Аз също препоръчвам на приятелите си "Черна комедия", но такива представления не се играят в "Комеди франсез", а се играят на булевард Сен-Мишел, Сен-Жармен и т.н. Естествено, че всички тези представ-

ления ще се стремят да изместят другите, даже да са представления по класически произведения.

НИКОЛАЙ ЛЮЦКАНОВ:

С цялото уважение към разсъжденията ти, Младене, мисля че изпусках нещо много съществено. Първо, не е вярно това, че всичките ни представления са толкова неинтересни, че има само сцени или образи. Има и интересни представления - и атрактивно направени и публиката ги гледа с удоволствие. Шедьоврите са рядкост. На 250 представления един шедьовър ще има на софийска сцена. Но този театър е по-специален, той изпълнява преди всичко някакви по-големи социални поръчки и партийни, към които спада и голямата драматургия - на Есхил, на Софокъл, на Грибоедов. Шатров как ще стане атрактивен? Няма да стане. Това е преди всичко въпрос на истинско съществуване. За него също няма да се избие публиката. То ще се нуждае от сериозна реклама, организация и т.н. Отдавна го е измислил капитализмът - рекламата е майката на търговията. Реклама по всички линии, всякаква, въобще как е възможно този въпрос да се отрича? Не бива да говорим за нов начин на мислене. И това влиза в новия начин на мислене, защото ако не се рекламира една продукция заводът ще отиде на кино. Данченко го е казал още по-добре - трябва да имаш талант и втори талант, да пласираш таланта си. В този смисъл нещата са двойствени. Аз мисля, че имаме редица представления, които правят опита да прочетат драматургията съвременно. Атрактивността е преди всичко в уточняване, избистряне, актуализиране на една концепция, на едно мислене за едно произведение. Ако служба "Реклама" започне една локална, масирана реклама на продукцията на първия театър ще имаме повече публика. Иначе тогава ще отречем цялата световна практика.

САВА ХАШИМОВ:

Всички говорите за служба "Реклама", а сочите онова малко здание там отвън. Това не е служба "Реклама", а служба "Организация". Ние имаме друга служба "Реклама", но тя се занимава само с разнасянето на афишите и плакатите.

АДРИАНА АНДРЕЕВА:

Искам само да кажа, че ми се струва малко късен този разговор. Много хубаво, че дойде, но можеше даже и преди две години да се проведе. Но като се тръгне по Раковски от Сатиричния театър до операта всички имат най-обикновени дървени рамки със стъкла и снимки вътре за всяка нова премиера. А ние какво имаме - по някой афиш тук-там, който е забравен из София. Цялото ни фоайе, касата за билети, служба "Организация", задния вход ми се струва, че могат да се напълнят с афиши, със снимки, в прости дървени рамки и стъкло. Да ви кажа и аз мога да ги сглобя. Просто дълго съм работила в един малък театър, смешна е съпоставката, но там 6 лева струва билет, а е претъпкано. Много е лоша рекламата ни. Една снимка няма откъде актьор да си купи. От 4 години нямаме фотограф в театъра, няма при кой да отида ако реша да си направя снимка, например за архив да си водя. От 4 години нямам и се отказах вече. Наистина трябва да се помисли.

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА:

По повод на рекламата, около Народния театър, който е паметник на културата, другари, това е смешно, но се рекламира всичко друго освен Народния театър. Висят трансперанти за Софийски музикални седмици - 120 лева струва. А защо не 120 лева за едно

платнище с "Очаквайте ХАМЛЕТ" и датата на премиерата? Виси всичко друго - на тревните площи на градинката, което е обичано място от столичната общественост, има отново всичко друго на принципа на тези триъгълници, които поставят и отново ни няма нас. Това е по 300 лева и го прави Центърът за реклама и пропаганда. Ние нямаме пари, оставете за видеоклипа за Белград, който се блъскаме как да го направим, но трябва да имаме видеоклипове за всичките си постановки, да не говорим, че трябва да имаме пълен видеозапис на постановките си. Това е нещо, което наистина бюджетно трябва да се планира и да се прави. Трябва да се сключи някакъв договор с "Българско видео", който да не ни струва много, но да ни осигурява необходимото.

Още нещо. Има един порочен момент в тази служба, която работи прекрасно - служба "Организация". Ние отучихме публиката да си купува билети по принцип на каса. Ако направим една добра реклама, аз съм убедена, че поне десет представления след премиера можем да пускаме на каса и без служба "Организация" и те ще се купуват. Интелегенцията, която иска да гледа спектаклите се е научила да се обажда на всички нас за билети.

КИРИЛ ВОДЕНИЧАРОВ:

Много от нещата, които каза Антония Каракостова са верни, но по принцип откакто съм в театъра - година и половина нито един художник, нито един от рекламата не са дошли с конкретно предложение, а аз ги гоня. Имахме двама художници, сега е един, но не можем да ги впрегнем в работата както трябва. Около театъра може да се поставят рекламни пана само с решение на Градския съвет. Това, което е отвън е поставено с тяхно разрешение.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Обсъждането, което стана предварително в Режисьорския съвет, също беше много сериозно. Никой не се отнесе равнодушно към позицията да се свалят тези три постановки. Напротив, те бяха защитени със страст, затова аз не излязох с предложението да бъдат снети, а обясних, че е имало такъв разговор и се е стигнало до решението да се играят веднъж месечно. Обсъждането тук също беше много сериозно, тъй като то засяга работата на театъра. Въпросът има много аспекти. Категорично отхвърлям всякакво обвинение, че за едни постановки се прави нещо, а за други - не. Това абсолютно не е вярно. За всички постановки ние ако правим нещо, го правим, ако не правим - не го правим. Ще ви поясня и с примери. Другарката Дупаринова спомена "Сребърна сватба", но за нея във в. "Народна култура" имаше едно обидно заглавие "Софийският вариант". Това е обидно, а не ~~сериозно~~ сериозно обсъждане на постановката на Олег Ефремов. Така че не бива и няма основание да се обвиняваме за предпочитание, напротив, отношението и моето, и на литературното бюро, и на режисьорите е еднакво за всички постановки. Мен лично ме засегна следното: ние направихме "Хамлет". Във "Всяка неделя" не се появи нищо за него. За какво ли не се говори там, но за това нищо. Направи се за "Престъпления на сърцето" ^Уадми-рация, много хубаво говори Владо Каракашев, но когато Кеворк го попита дали има нещо друго за отбелязване в театъра, той каза ами, няма. Владимир Каракешев всеки ден е тук по различни причини. Но той не се сети да каже, че е излязла постановка на "Хамлет", противоречива макар, но не е зле телевизията да я види. Когато го попитах, той ми отговори, че не е съобразил.

Другари, положението е тежко не само в театъра. То е тежко и в литературата, и в киното, и в изобразителното изкуство.

Мога да ви кажа, че в литературата, където аз участвувам, в последните години нещата се промениха в една много неблагоприятна насока. Търси се, преди всичко, криминалното четиво. Издателство "Български писател", което градеше финансовата система на Съюза на базата на преиздания на нашите класици, ^{ние търсим проблеми.} ~~абсолютно пропада.~~ Затова Съюзът се мъчи да избива със забавно четиво. Литературата, от която печели Издателство "Български писател" са криминалните романи на Богомил Райнов и Андрей Гуляшки. Не искам да кажа, че са лоши, но това е положението. Така, че нещата не са такива само в театъра. Всеки от вас каза по нещо съществено, по нещо вярно. Но ние трябва да видим кое е в наша власт. И ние трябва да анализираме и да видим какви мерки можем да вземем. Аз съм съгласен с това, което каза Младен Киселов, че всичко е въпрос на талант - на режисура и на актьорска трупа и отчитане на съвременната душевност на зрителя, така както и въпросът за атрактивността и високо-художественото претворяване на един материал. Но тук въпросът опира и до нашата литературна критика. Аз имам много приятели сред тях и слава богу те за мен не пишат. Приятел съм с Канушев, с Каракашев, с Тончо Жечев, с Кръстьо Куюмджиев и т.н., хора, които свирят първа цигулка в съвременната българска критика - литературна и театрална. Всички те се отнасят много предпазливо към излизането на пазара. Предпазват се от съвременните автори. Върху съвременната литература се упражняват млади критици. Аз съм директор на театъра и ми е абсолютно неудобно да се занимавам с критиката, никога никого от тях не притеснявам. Това е политика не само на критиката, но и на средствата за масова информация. Аз и досега се питам защо във "Всяка неделя" не бяха отделени две думи за "Хамлет"?

МЛАДЕН КИСЕЛОВ:

Мога ли да отговоря? - Защото "Всяка неделя" е лично предаване на Кеворк Кеворкян. Тоест, каквото личността Кеворкян, на когото е дадено два часа и половина лично телевизионно време, реши да пусне - пуска. От тази гледна точка всички разговори свързани с телевизията трябва да обърнем към Кеворкян. Защото личността решава да се говори за това или за друго.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Аз не мога да разговарям с него и да му търся сметка защо не е ~~продал~~ ^{направен} това или онова. Тук на всяка наша пресконференция идват много журналисти. За тях правехме и снимки по-рано, които струват пари, раздавахме им ги и всички изчезваха без да излезе никаква информация. Ние работим добре с Николина Севданова от "Отечествен фронт" и то благодарение на нейната инициатива и любов към театъра, в радиото е Гита Минкова, с която също винаги може да се работи ^с това проблемът се изчерпва. Сега вече опираме до нещата, които са в наша власт. Аз не съм съгласен, че възможностите на литературното бюро по посока на ангажирането на средствата за масова информация са изчерпани. Тук работят четирима души, хора известни, театрали, способни, които ми се струва, че могат да направят малко повече не в областта на рекламата, а в областта на информацията. Второ, за рекламата. Другари, ние сме в абсолютно жалко състояние. Аз зная за тези грешки, за които говори Галина, но не мога да открия конкретния виновник. Двете жени, които работят в рекламата изобщо не са за там. Те не са служба "Реклама", а са куриери - да донесат афишите и плакатите, програмите. Те и не са способни на друго. За тази

работа трябва човек интелигентен, с бизнесменски дух, Предан на театъра, на театралната кауза и освен това - бизнесмен. Аз например, с такава работа не мога да се занимавам. Нямам качества. Но ние такъв човек нямаме, а на всяка цена трябва да решим този проблем. Задължил съм литературното бюро да осигурява безгрешността на тези печатни материали, които излизат. Разбираме, че тук се корегира, а онзи там, когато прави своята корекция, допуска други грешки. Затова съм помолил да има човек в последния момент, когато вече се завърта програмата. Ако не от литературното бюро, от служба "Реклама", но това не може да го прави нито Цонка, нито Елена. Смятам че и в тази посока литературното бюро има възможности да направи нещо. Огнян Фунев е един великолепен художник. Асен Старейшински също е великолепен художник, но изобщо не се занимаваше с работат си тук и затова аз го освободих. Но Огнян Фунев е плакатист от първа величина в нашата страна. Искам да кажа, че неговите възможности също са много по-големи от този труд, който той влага тук. На трето място, в театъра присъства Младен Младенов като художник - сценограф. Един човек с много богато въображение, който поради това, че не го взимат при нас почти не работи по сценографията. Атанас Велянов, Фунев и Младенов, може би, трябва да се съберете и да видите какво можем да направим за пред театъра. Има майстори дърводелци и от нашите, които ще направят една фина рамка, която да поставим отпред. Наистина на нас не ни разрешават да поставяме нищо, но ние можем контрабанда да си го направим. Ще слагаме снимки от представленията. Не за десет хиляди лева, нещо по-скромно, но на мен ми омръзна да се занимавам с тези неща и да се отправят укорите към мен. Във всеки театър могат да се видят снимки на актьорите, а в нашите фойета има снимки само на починалите. Това са неща в нашите възможности. Могат да се осигурят и тези клипове, но за

цялата тази работа трябва организация. Това може да прави един човек - шеф на служба "Реклама", който да се интересува заедно с литературното бюро от тези проблеми. Ние можем да правим тези неща, но не ги правим по различни причини: и поради инерция, и поради забравяне, и поради това, че нямаме подходящи хора, а и не сме потърсили и т.н. Ние всички до известна степен загубихме вкус към работата, към енергичната, напрегната работа и няма защо да се обвиняваме един друг. Всички си имаме недостатъци, които проявяваме по различен начин. Това е проблемът и за професионализма, и за техническия персонал и т.н. Очевидно ние не трябва само да говорим за това, но и да потърсим разрешението на тези проблеми и не ни остава нищо друго освен да обещаем, че от другия сезон нататък нещата ще тръгнат както си му е редът. Няма никакво съмнение, че тази реклама и информация е абсолютно задължителна. Ние не сме го правили в достатъчна степен за никоя постановка. Това е въпрос на реакция на пресата, телевизията, критици и т.н.

ТАНЯ МАСАЛИТИНОВА:

Вие казвате, че няма средства. Откъде взима средства естрадата, която ни занимава от сутрин до вечер със себе си и по телевизия и по радио: музикална стълбица, гласувания, любими песни, моля ви се....

СЛАВКА СЛАВОВА:

Благодарение на това никой не идва да гледа "Вишнева градина". Не можеш ти един цял народ да го възпитаващ само с естрада.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Тук нещата са различни, тъй като естрадата е на самоиздръжка. Те печелят пари от плочи, например, нещо което ние не можем да правим.

АСЕН ШОПОВ:

Да влизаме в конфликт с критиката и с институтите, които пропагандират работата на театъра е унижително, меко казано. Но искам да кажа, че театърът е в правото си да предяви изисква да се разграничи отношението Асен Шопов - Народен театър. Тъй като колективът изготвил продукцията на театъра страда заради персоналното отношение към този или онзи. Защото, ако проследите, ще видите системата: "Черна комедия", "Троянки", "Хамлет" - не са се появили във "Всяка неделя" и за мен е ясно - отношенията между мен и Кеворк са конфликтни. И това се отразява в предаването, което не би трябвало да се стоварва на гърба на театъра. Коментарът по отношение на съответната продукция може да бъде и една строга, жестока, остра критика но по отношение на работата на колектива не бива да се слага знак на равенство с отделната личност. Освен това, преди да е излязла премиерата от вестника е поръчана определена статия. Нека поне да излезе фактът и след това отивай да го критикуваш.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Преминаваме към следващата точка - репетиции и представления в началото на следващия сезон. Давам думата на др. Воденичаров.

КИРИЛ ВОДЕНИЧАРОВ:

Раздадените ви програми бяха един проект, който Режисьорският съвет корегира. Предложението на Режисьорския съвет е да има възстановителни репетиции само на следните пиеси: "Синята птица", "Хамлет", "Черна комедия" и "Чичовци", останалите представления ще се възстановяват преди спектакъл. Тези представления, които не са отбелязани през месец октомври ще бъдат включени през месец ноември, защото имаме затруднения и по отношение на подновяването на декора, а ще бъдем ангажирани поне до 15 октомври с новите три постановки, които трябва да излязат. От 19 започват репетициите на трите пиеси до премиерите.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Имате ли някакви съображения? Утре ще бъдат направени новите програми, ще бъдат раздадени на режисьорите и ще се окачат на таблото за информация.

В същата точка за програмата искам да направя една информация по повод на разпределенията. Режисьорският съвет много сериозно обсъди този въпрос и тъй като репетициите ще започнат на първи ноември, на 15 септември ще има общо събрание и след това ще насрочим Художествен съвет, на който ще бъдат разпределени двете пиеси "Пред залез слънце" и "Пер Гинт". Аз имам от режисьорите условни разпределения, които включват петдесет души от трупата. Ние знаем, че има една група актьори, които не участвуват в работата на театъра и активно играещи остават около 7-8 души актьори, които не са включени в тези разпределения. Но заедно с "Пред залез слънце" при положение, че не можем да правим и "Пер Гинт" ще осъществим и камерна постановка. Това ще бъде под-

готвено още за началото на ноември. Затова моля Художествения съвет, тъй като времето до там е доста, да прояви търпение. Смятам, че нищо няма да загубите, всичко е дадено тук при мен, и вие ще имате възможност да предявите всичките си претенции при едно окончателно разпределение. Не съм сигурен, че някой който си чуе сега името ще се зарадва, друг ако не се чуе, ще се разтревожи, изобщо защо да се огорчаваме пред лятната ваканция. Освен това може нещо да се промени, режисьорите може нещо да променят. Ние имаме тук ясна програма, нека да изкараме това, което сме предвидили и на 16 септември ви обещавам, че ще има Художествен съвет с разпределенията на "Пред залез слънце", до тогава ще се ориентираме и за камерна сцена и за "Пер Гинт". На камерна сцена ще има възможност да работи и някой от нашите режисьори. Например Люцканов, който не е пръв на голяма сцена. Говорил съм и с Димитрина Гюрова, тя самата изяви желание. Но "Бресткият мир" ни поставя в много тежко положение. Първо трябва да свършим тази работа.

ИВАНКА ДИМИТРОВА:

Аз все пак предлагам да намерим и някой друг Ленин.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Аз ще разговарям с режисьора по този въпрос, но ако се видим в тежко положение ще потърсим и друг Ленин. ~~благодаря по този въпрос.~~

Преминаваме към следващата точка - с две думи др. Наталия Минкова ще ви направи една информация за отпуските,

НАТАЛИЯ МИНКОВА:

Нещата се свеждат до следното: според наредбата за отпуските художествено-творческият персонал ползува удължен годишен отпуск в размер на 42 работни дни, а техническият - 26 дни. Това беше по стария кодекс, остава в сила и по новия. Вторият момент от този въпрос. С въвеждането на петдневната работна седмица и театърът преминава към този режим на работа, но по силата на временна наредба вторият почивен ден се ползува групирано под формата на тези 17 дни, които се дават допълнително. С новия кодекс отпада действието на временната наредба и остава Съюзът на артистите да съгласува и да уреди въпроса с Централният съвет на профсъюзите под каква форма ще се ползува вторият почивен ден: дали ще се съберат двата почивни дни един до друг, а отпуската ще остане 42 дни работни, което предполага да се броят пет дни от седмицата, или ще намерят някаква друга форма, под която да се ползува тази компенсация. Категорично отричат стария метод на работа.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Написали сме две страници и половина писмо до Съюза на артистите, лично до др. Ванча Дойчева, тъй като те с профсъюзите трябва да изяснят този въпрос. Но за този сезон ние ще си ползуваме отпуската както до сега.

Има ли някой нещо да попита към точка "Разни"?

ЛЮДМИЛ ПЪРВАНОВ:

Аз имам въпрос. Отчитайки режисьорския момент в

постановките и сценографията, искам да поставя въпроса за използването на архитектурния портал и редовете А Б В като сценографска игрална площадка. За десет години вече е разрушен архитектурния портал и ние търсим валута за досталка на златото за неговото реставриране. Така че, поставям проблема пред режисьорите и пред главния художник за опазването на архитектурата на салона, т.е. използването на стените и на АБВ-то за игрална площадка. Ако е възможно да се намали тази употреба и въобще да се откажем от използването им.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Аз също смятам, че това е необходимо. Нашата сцена е достатъчно голяма. Това не се поставя като императивно изискване, но все пак апелирам.

Преминаваме към следваща точка от дневния ред - за обществения дебют на нашите двама млади актьори, които миналата година приехме в театъра Жана Караиванова и Владимир Люцканов. Другари, една година след като изтече от участието им в работата на театъра, Художественият съвет е задължен да прецени включването на двамата актьори в работата на театъра. Това нещо трябва да стане чрез тайно гласуване. Имахме възможност през сезона, който изтече да наблюдаваме тяхната работа. Вероятно има изисквания, недоволства в някои случаи. Аз смятам, че и двамата можем да приемем в нашата трупа, така както в същност ги приехме в началото. Смятам, че всички тук познаваме изявите на двамата, ако някой иска да говори нямам нищо против, но мисля че особени коментари няма да има. Имате думата.

САВА ХАШЪМОВ:

Аз съм за продължаването на договора с двамата млади актьори, защото по свое лично убеждение смятам, че те са от хората, на които и в бъдеще нашият театър ще може да разчита. Всеки от нас би могъл да има претенции, съображения и т.н. Но лично аз не усещам у себе си особени педагогически наклонности, ако имах такива отдавна щях да съм при др. Халачев. Но след като имаме претенции, а казваме че те са талантиливи, би трябвало всеки един от тези майстори, каквито си мислим че сме, или сме набедени че сме, колкото се може повече да работим с тях, но така че те да не разбират, че работим с тях. Просто приятелски.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Други мнения има ли? - Няма. Тогава пристъпваме към гласуването. Раздайте бюлетините. Пелин Пелинов ще брой гласовете.

/Раздават се бюлетините и се преброяват гласовете "за" и "против"/

ПЕЛИН ПЕЛИНОВ:

Резултатите от тайното гласуване за продължаване на работата в театъра на Жана Караиванова и Владимир Люцканов са следните:

ВЛАДИМИР ЛЮЦКАНОВ	-	20 гласа "да"	2 гласа "не"
ЖАНА КАРАИВАНОВА	-	21 гласа "да"	1 глас "не"

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

С пълно болшинство двамата млади актьори защитават обществения си дебют в театъра и от 1 август т.г. ги назначаваме на срочен договор. Да им е на добър час!

С това дневният ред е изчерпан, отук нататък остава да работим по проблемите, които бяха поставени и от които зависи добрата работа в театъра.

Тъй като няма да има друго заседание на Художествения съвет до края на сезона, да си пожелаем приятна ваканция и отпочинали и бодри нъсен да се съберем за по-успешна и плодотворна работа!

Закривам заседанието на Художествения съвет!

ДИРЕКТОР:


/Д.Фучеджиев/

